

zapravil. Tak se věc nemá, protože nalézací soud posoudil věc úplně správně.

Čís. 430.

Krádež. Tím, že věci vypadly za dopravy z vagonu, nepozbyla ještě dráha nad nimi držby, pokud zůstaly v obvodu nádraží a tudíž v dosahu moci dráhy.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1921, Kr I 583/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 7. února 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a), 176 II. c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudkem nalézacího soudu byli uznáni obžalovaní (železniční zřízení) vinnými zločinem krádeže, spáchaným na železničním eráru tím, že si přisvojili věci vypadnuté ze železničních vagonů.

S hlediska hmotněprávních důvodů zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a), b), 10 tr. ř. dovolává se zmatečnou stížností údajů obžalovaných, dle nichž věci, ohledně kterých byli uznáni vinnými, na různých místech našli, že je považovali za věci nalezené, že se jim tudíž nedostávalo zlého úmyslu, předpokládaného §em 171 tr. zák. V těsné souvislosti s touto námitkou opírá se stížnost zjištění nalézacího soudu, dle něhož si byli obžalovaní vědomi, že obvod nádraží jako uzavřená prostora není cizím lidem volně přístupným, že tedy věci a zboží, které si v obvodu nádraží, ať z vozů nebo z jiných míst přisvojovali, patří buď těm, kdož je správně k dopravě svěřili, nebo železničnímu eráru, který za jejich dopravu ručí, že tudíž nelze mluvit o nálezech věcí opuštěných neb obžalovaným omylem došlých. Stížnost poukazuje k tomu, že věci ležely volně na zemi nebo mezi kolejnicemi, kam vypadly z vozů, stanicí projíždějících, u nichž dvířka se buď sama uvolnila nebo někým jiným byla otevřena, a dovozuje, že šlo takto o věci, nad nimiž železniční erár možnost volné dispozice ztratil a ohledně nichž pominul faktický výkon jeho držby, tudíž o věci ztracené. Pokud konečně jde o listový a cigaretový tabák, zdůrazňuje stížnost, že ležel na valníku, který nenáležel dráze, nýbrž podnikateli soukromému. Rozsudek se i touto stránkou případu pečlivě obírá a dospívá k závěru, že si obžalovaní dle povahy činu, který se ohledně různého zboží značné hodnoty v době noční často a hromadně opakoval, dle míst, na nichž si obžalovaní ony věci v obvodu nádraží přisvojovali, a konečně vzhledem ku svému vztahu k železničnímu eráru, totiž jakožto železniční zřízení, byli toho vědomi, že se dopouštějí krádeží, a označuje jako pouhou výmluvu jejich tvrzení, že si povahy svého jednání jako krádeže neuvědomili. Je pak neudržitelným právní názor, uplatňovaný zmatečnou stížností, že železniční erár nad věcmi, které, vypadše s vozů, ležely na zemi nebo mezi kolejnicemi, ztratil možnost volné dispozice, a že ohledně nich pominul faktický výkon jeho držby. Držba dle § 171 tr. zák.

znamená možnost, věci skutečně nakládati, spojenou s vůlí, tuto možnost zachovati. Že by se byl železniční erár držby oněch věcí vzdal, netvrdí ani stížnost. Možnost s nimi nakládati pak nepominula pro dráhu ani ohledně těch věcí, které, jak možnost toho rozsudek připouští, s vozů po uvolnění jich dvířek nebo po jich otevření někým jiným vypadly, pokud věci ty i pak zůstaly v obvodu nádraží, tedy v dosahu moci dráhy. Tomu je tak i ohledně listového a cigaretového tabáku, který se sice dle rozsudkového zjištění nacházel na valníku, náležejícím soukromému povozníku, ale také na nádraží. Možnost, s věcmi vskutku nakládati, byla dráze odňata teprve tím, když si je obžalovaní a to dle rozsudkového zjištění z části dokonce i z vozů, ale vesměs z míst, nalézajících se v obvodu nádraží, přisvojovali.

Čís. 431.

Pro trestnost křivého svědectví (§ 199 lit. a) tr. zák.) jest bez významu, mohl-li by svědek býti volán na základě své výpovědi k zodpovědnosti úřadem politickým pro jiný delikt, než ohledně něhož vypovídal. Svědek může opravit výpověď pouze do skončení a podepsání protokolu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1921, Kr I 743/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 28. července 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Stěžovatel Václav L. byl uznán vinným zločinem podvodu ve smyslu §§ 197 a 199 a) tr. zák., jehož dopustil se tím, že dne 14. února 1920 před okresním soudem ve V. v trestní věci proti Aloisu Ž-ovi pro předražování vydal vědomě křivé svědectví. Vzav za prokázáno, že obžalovaný věděl, že jest vyslýchán jako svědek a že přes to vypovídal vědomě nesprávně, vyslovil nalézací soud vůči obhajobě obžalovaného, že se obával trestního stíhání pro koupí pokud se týče pro přeplácení brambor, přesvědčení, že obžalovaný takovéto obavy neměl a mítí nemusil. Proti přesvědčení tomuto brojí zmatečnou stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. tvrdíc, že není po zákonu odůvodněno a že trpí vnitřním odporem. Vzhledem k prvému zjištění soudu nalézacího není pochyby, že jest splněn formální předpoklad stíhání a odsouzení obžalovaného pro křivé svědectví. Pokud se týče materiálního předpokladu, dlužno arci vycházeti ze zásady, ovládající ducha řádu trestního, a vyslovené zejména v předpisu § 202 tr. ř., že totiž vinník není povinen k vině své se doznati a nesmí býti nijakým způsobem donucován, by se doznal; ani sankce § 199 lit. a) tr. zák. nesmí býti tudíž použito za prostředek k obejití zákazu § 202 tr. ř. Vyjde-li tedy při bližším prozkoumání sběhu věci na jevo, že osoba, jako svědek vyslýchaná, v době výslechu byla sama pachatelem, spolupachatelem nebo spoluvinníkem činu, ohledně něhož je